అమ్మ కోసం

– పొత్తూరు రాజేంద్ర ప్రసాద్‌వర్మ

(గత సంచిక తరువాయి)

ఈలోపు నాన్న గాబరాగా దగ్గరికి వచ్చాడు. అతనితోపాటు డాక్టర్లు కూడా వచ్చారు.

అమ్మ మంచం చుట్టూ డాక్టర్లు నర్సులు. పాంచజన్యను వెనక్కి నెట్టి వారి పనులు వారు చేసుకుని పోతున్నారు.

పాంచజన్య వారిని తోసుకుని అమ్మ దగ్గరకు రాబోయాడు.

రమణి పెదాలు కదులుతూనే ఉన్నాయి. పాంచజన్యవైపు ఆశగా చూస్తూ కళ్ళను వాల్చేసింది. మూసిన కళ్ళవెంబడి నీరు కారుతూనే ఉంది.

పాంచజన్య మనసంతా వికలం అయిపోయింది. అమ్మ తనకు ఏదో చెప్పాలని అనుకుంది. కానీ చెప్పలేకపోయింది. అందుకే బాధపడింది. బాధ పడుతూ కన్నీళ్ళు కార్చింది. ఈ విషయాలన్నీ పాంచజన్య మనసును పిండేస్తున్నాయి.

"అమ్మా అమ్మా" అంటూ ఏడుస్తూనే ఉన్నాడు.

"ఈ కుర్రాడిని బైటికి తీసుకుని వెళ్ళండి" డ్యూటీ డాక్టరు ఎవరితోనో చెప్పాడు. ఇద్దరు నర్సులు పాంచజన్యను బైటికి తీసుకువెళ్ళారు.

అతని నోటి వెంబడి అమ్మ.. అమ్మ అనే రెండు పదాలు మాత్రం నిరంతరాయంగా జపం మాదిరిగా వస్తున్నాయి.

తండ్రి పాంచజన్య దగ్గరికి వచ్చి తలను గుండెలకు హత్తుకున్నాడు. అతని కంటినుంచి కూడా కన్నీళ్ళు కారుతున్నాయి.

ఇద్దరిలో మాటలు లేవు మౌనం. దుఃఖం ప్రవాహంలా ఉన్నాయి. మామయ్య మరో నలుగురు దూరంగా నిల్చున్నారు.

పాంచజన్యకు ఏమీ కనిపించడంలేదు. అమ్మ మొహమే పదే పదే గుర్తుకు వస్తోంది. ఏదో చెప్పాలన్న పెదాల కదలిక మనసంతా నిండిపోయింది. మామయ్య దగ్గరకు వచ్చాడు కానీ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"వెంటిలేటరు పెట్టారు" నాన్న మామయ్యతో చెబుతున్నాడు.

మామయ్యను పట్టుకుని పాంచజన్య బావురుమన్నాడు.

"ఏమీ కాదులే అన్నీ సర్దుకుంటాయి. అమ్మ ఆరోగ్యంతో తిరిగి వస్తుంది నువ్వు ఏడవకు" అనునయించాడు.

మామయ్య మాటలకు పాంచజన్య మరింత కదిలిపోయాడు.

"అమ్మా" అంటూ అతను ఏడుస్తున్న తీరు ఇతర పేషెంట్ల కోసం వచ్చిన వారిని కదిలించింది. తర్వాత నెమ్మదిగా "మా ఫ్రెండు వాళ్ళ నాన్నగారిని కూడా ఇలానే వెంటిలేటరులో పెట్టారు. తర్వాత ఆయన బతికి రాలేదు" అంటూ మామయ్యను నాన్నను పట్టుకుని ఏడవడం మొదలు పెట్టాడు. పాంచజన్యను ఊరడించడం ఎవరి తరం కావడంలేదు.

రాత్రి ఎనిమిది గంటలయింది

ఆసుపత్రి వాతావరణం నిశ్శబ్దంగా ఉంది. ఐ.సి.యు గది బైట చాలామంది కూర్చుని ఉన్నారు.

ఇంటెన్సివ్ కేర్ యూనిట్ లోపల ఆరుగురు ఉన్నారు. అందరూ సీరియస్‌గా ఉన్నవారే. వారికి సంబంధించిన బంధువులు చుట్టాలు బైట దూరంగా ఉన్న విజిటింగు రూంలో కూర్చుని ఉన్నారు

రమణి బంధువులు తోబుట్టువులు అందరూ అక్కడే ఉన్నారు. పాంచజన్య చూపులు శూన్యంలోకి చూస్తున్నాయి.

అరగంట ముందు డాక్టరు చెప్పిన విషయం అందరిలోనూ విషాదాన్ని నింపింది. "ఆమె మరికొన్ని గంటలు మాత్రమే బతుకుతుంది. ఆమె అవయవాలు ఒకొక్కటీ పనిచేయడం మానేస్తున్నాయి. కిడ్నీ లివర్ గుండె అన్నీ చివరిస్థాయిలో ఉన్నాయి. ఆమె పరిస్థితి దారుణంగా ఉంది, చివరి ఘడియల్లో ఉంది వెంటిలేటరు ద్వారా ఆక్సిజన్ ఇస్తున్నాం. ఆమెను మాట్లాడించాలంటే గొంతులోనుంచి పెట్టిన గొట్టం తీస్తాం. అలా తీసి మళ్ళీ పెట్టేలోపల ఆమె చనిపోతుంది. లేదా ప్రాణం ఉన్నంత వరకు అలా ఉంచుదామా?" డాక్టరు నాన్నని అడిగాడు.

నాన్నకు నోటిలో నుంచి మాటలు రావడం లేదు. మనసంతా మొద్దుబారిపోయింది. ఏమీ సమాధానం చెప్పడంలేదు. కళ్ళవెంబడి నీళ్ళు ధారాపాతంగా కారిపోతున్నాయి. కొన్ని సంవత్సరాలు తనతో గడిపిన వ్యక్తి మరికొద్ది గంటల్లో ఈ లోకాన్ని విడిచిపెట్టి వెళ్ళిపోతుందన్న ఊహ మనసును నిలువరించడంలేదు. ఆ ఆలోచన భరించలేకపోతున్నాడు.

"రేపు మధ్యాహ్నం ఒంటిగంట తర్వాత మంచి ఘడియలు. అంతవరకూ బతికి ఉంటే అదృష్టం." మామయ్య చెబుతూ డాక్టరు వైపు తిరిగి "వెంటిలేటరులోనే ఉంచండి" అన్నాడు గద్గదస్వరంతో.

పాంచజన్య రెండుసార్లు లోపలికి వెళ్ళాడు. తల్లి మంచం పక్కన నిలబడి ఆమెనే చూస్తూ ఉన్నాడు. దుప్పటి కప్పి ఉన్న ఆమె శరీరాన్ని నెమ్మదిగా తడుముతూ చేతులను పట్టుకుని రాస్తూ కూర్చున్నాడు.

తనకు జ్వరం వచ్చినప్పుడు రాత్రి పడుకోకుండా అమ్మ శరీరమంతా నెమ్మదిగా నిమిరేది. అలా నిమురుతున్న అమ్మ స్పర్శ తనకు ఎంతో హాయిగా అనిపించేది. అలా ఆమె తన కాళ్ళను నిమురుతూ ఉంటే ఎంతో హాయిగా అనిపించి జ్వరం తగ్గిపోయినట్లే అనిపించేది.

దుప్పటి కిందనుంచి చేతులు పెట్టి ఆమె పాదాలను కాళ్ళను మెల్లగా నిమరడం ఒత్తడం చేసాడు. అలా చేసినప్పుడు ఆమె శరీరంలో స్పందన తన శరీరానికి తెలిసేది. మరి కొద్ది గంటల్లో ఈ శరీరం ఈ భూమి మీద ఉండదు అనే ఊహ భరించలేకుండా ఉంది. అమ్మే జీవితంగా బతికిన తాను అమ్మలేకుండా ఉండగలడా? అమ్మలేని జీవితం తనకు ఎందుకు? ఈ లోకంలో తనకు అమ్మకన్నా ఎక్కువ ఏదీకాదు. అటువంటి అమ్మేలేనప్పుడు ఇంక తాను బతికివుండి ప్రయోజనం ఏమిటి? అమ్మ కోసం మంచి చదువులు చదివాడు. అమ్మ కోసం ఉద్యోగం చేసాడు. ఇప్పుడు అమ్మకోసం తాను చనిపోవాలి. అమ్మకు చావులోనూ తోడుండాలని అనుకున్నాడు.

మనసులో ఆలోచనలు సుడులు తిరుగుతున్నాయి.

అన్ని విషయాల్లో అమ్మ తనకు తోడుంది. ఇప్పుడు చావులో కూడా అమ్మకు సాయం ఉండాలి. చనిపోతున్న అమ్మను వంటరిగా పంపించకూడదు. అమ్మకు తోడుగా తాను వెళ్ళాలి. అమ్మలేనిది తనకు బతుకెందుకు?. పరిపరివిధాలుగా ఆలోచించాడు.

అలా అనుకున్నదే తడవుగా ఒక నిర్ణయానికి వచ్చేసాడు.

మాట్లాడలేక చెబుతున్న విషయాలను మాత్రం అర్థం చేసుకోగలిగి కొన ప్రాణంతో వున్న అమ్మ చెవిలో నోరుపెట్టి "అమ్మా నాకు ఈ లోకంలో నువ్వు తప్ప మరేదీ లేదు. నువ్వు లేకుండా నేను ఈ లోకంలో ఉండలేను. నీతో తోడుగా నేనూ వచ్చేస్తాను. అమ్మా అమ్మా నీకు తోడుగా నీతోనే ఉంటానమ్మా. నీతో వచ్చేస్తానమ్మా" ఏడుస్తూ చెప్పాడు.

దూరంగా ఉన్న నర్సు పాంచజన్యను గమనిస్తోంది కానీ తల్లితో ఏమి మాట్లాడుతున్నాడో ఆమెకు తెలియడంలేదు.

పాంచజన్య మాటలు రమణిలో చలనం కలిగించాయి.

ఆమె మనసు పనిచేస్తోంది. హృదయం పనిచేస్తోంది. తనకు మృత్యు ఘడియలు దగ్గరపడ్డాయని ఆమెకుకూడా అర్థం అయిందేమో కొడుకు చెప్పిన విషయం విన్న తర్వాత శరీరం భారంగా కదిలించింది. సెలైను బాటిలు కూడా కాస్త ఊగింది.

అమ్మ కాళ్ళకు నమస్కారం చేసి బైటికి వచ్చాడు. పాంచజన్యకు ఎంతో సంతృప్తిగా అనిపించింది. తనకు జన్మను ఇచ్చి ఇరవై సంవత్సరాలు పెంచి ఉద్యోగస్తుడిగా చేసిన అమ్మకు తాను ఇచ్చే నివాళి ఇంతకన్నా ఏమి ఉంటుందని అనుకున్నాడు. మనసులో భారం దిగిపోయినట్లుగా అనిపించింది. దూరంగా ఉన్న కుర్చీలో కళ్ళు మూసుకుని కూర్చున్నాడు. పది నిమిషాల తర్వాత నాన్న గుర్తుకు వచ్చాడు.

నుదుటి మీద చేతులు పెట్టుకుని అంతా కోల్పోయినట్లు కూర్చున్నాడు.

దగ్గరికి వెళ్ళి పక్కన కూర్చుని అతనిపై చేయి వేసాడు.

కొడుకుని చూసి భోరున ఏడ్చాడు.

నాన్న అంతలా ఏడవడం తాను ఎప్పుడూ చూడలేదు. అమ్మను ఎంతో ఇష్టపడి ప్రేమించి అమ్మే లోకంగా బతుకుతున్నాడు. అమ్మకు తాను అంటే ఎంతో ఇష్టమని మరో సంతానం ఎవరైనా పుడితే అంత ప్రేమ అందించలేనని తానుకూడా ఒకే ఒక సంతానంతో ఉండిపోయాడు. తనమీద చెక్కుచెదరని ప్రేమతో ఉన్నాడు.

అటువంటి నాన్నతో ఎలా చెప్పాలి? తానుకూడా అమ్మకు తోడుగా వెళ్ళిపోతున్నానని అసలు చెప్పగలనా అనుకున్నాడు.

"నాన్నా నీకో విషయం చెప్పాలి" ఏడుస్తూ చెప్పాడు.

నాన్న అయోమయంగా తనవైపు చూసాడు.

అమ్మ చెవిలో చెప్పిన విషయాన్ని మెల్లగా చెప్పి "నాన్నా నన్ను క్షమించు నాన్నా! అమ్మ లేకుండా నేను ఉండలేను నాన్నా" గద్గద స్వరంతో చెప్పాడు.

"నేను మాత్రం ఉండగలనా?"

పాంచజన్య ఏమీ మాట్లాడలేదు

" ప్రతి మనిషి ముందు తాను ప్రేమించుకుంటాడు. కానీ అమ్మ ముందు నిన్ను తర్వాత నన్ను తర్వాతే తనను ప్రేమించుకునేది. నాకోసం అన్నీ వదులుకుని వచ్చేసింది. కుటుంబాన్ని ఎదిరించి నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంది. ఆమె అంటే నాకు ఎంత ఇష్టమో నేను మాటల్లో చెప్పలేను. కానీ పాంచూ నువ్వు తప్పు చేసావు."

"ఎందుకు నాన్నా?"

"అమ్మ నిన్ను ఎంతో ఇష్టపడింది. ప్రేమించింది. నువ్వు ఎన్నో ఉన్నత శిఖరాలు అధిరోహిస్తావని ఆశపడింది. నీ ఉన్నతిని చూడలేకపోతోంది. ఫలానా రమణి కొడుకు ఎంతో అభివృద్ధిలోకి రావాలని ఆశపడింది. అటువంటిది నువ్వు అనామకుడిలా అమ్మతోపాటు చనిపోయి తోడు వస్తానని చెప్పడం ఏ మాత్రం సమంజసం?" నాన్న చెప్పలేక చెప్పలేక చెప్పాడు.

పాంచజన్య నాన్నను చుట్టుకుని పోయాడు.

"నువ్వు ఒక్కడివే కాదు అమ్మకు నీతోపాటు నేను కూడా తోడు వస్తాను. కానీ ఆమె కోరుకున్నది అదేనా చెప్పు బాబూ."

"అందుకేనేమో నాన్నా నేను అమ్మ చెవిలో ఆ మాట చెప్పగానే అంత నీరసంలో కూడా కదిలింది. సెలైన్ బాటిల్ కూడా కదిలించింది."

"అంటే నువ్వు చెప్పిన మాట అమ్మకు ఇష్టంలేకపోయింది. అందుకే నీతో చెప్పలేక కదిలింది. తన మనసు ఇష్టపడటంలేదని బాటిల్‌ని కదిలించింది."

అంత బాధలోనూ పాంచజన్యలో అదోలాంటి భావన.

"ఏం చేద్దాం నాన్నా?"

"మళ్ళీ అమ్మ చెవిలో చెప్పు. పద వెళదాం."

ఇద్దరూ మళ్ళీ ఐ.సి.యులోకి వెళ్ళారు. రమణి మంచం వద్దకు వెళ్ళారు.

"అమ్మా...అమ్మా సాయిని వచ్చాను. అమ్మా నీ పక్కనే ఉన్నాను. నాన్న కూడా నా పక్కనే ఉన్నారు. ఇందాక నీతో కలిసి వస్తానని తెలియక చెప్పానమ్మా. నీతోపాటు నేను చనిపోనమ్మా. బాగా చదువుకుంటాను. పెద్ద ఉద్యోగం సంపాదిస్తాను. ఎన్నో మంచి మంచి పనులు చేస్తాను. సమాజంలో మంచి పేరు తెచ్చుకుంటాను. రమణి కొడుకు మంచివాడు ఉత్తముడు వాళ్ళమ్మలా సేవాగుణం కలిగినవాడు అని పేరు తెచ్చుకుంటాను. నన్ను క్షమించమ్మా" ఏడుస్తూ చెప్పాడు. చెబుతున్నప్పుడు మాటలు తడబడ్డాయి.

కొడుకు మాటలు విని రమణి కాస్త కదిలింది.

"పాంచజన్యను బాగా చూసుకుంటాను. వాడిలో నిన్ను చూసుకుంటాను. నువ్వు బాబాను ఆరాధిస్తావు. నీ మనసులో దేముడ్ని ప్రార్థించుకో. మంచి జరుగుతుంది. నీ గురించి నిరంతరం తలుచుకుంటూనే ఉంటాం. నువ్వు మా పక్కనే ఉన్నట్లు భావిస్తాం. భగవంతుడు మన కుంటుంబానికి అండగా ఉంటాడు" నాన్న ఒకోమాట రమణి చెవిలో చెప్పాడు.

తండ్రీ కొడుకులు ఇద్దరూ నిశ్శబ్దంగా నిలుచున్నారు. చేతులు జోడించి దేముడ్ని ప్రార్థించారు.

ప్రాణమున్న రమణి శరీరం కాస్త కదిలింది. ఆమె కళ్ళ వెంబడి కన్నీళ్ళు జాలువారాయి.

అంటే తమ మాటలు ఆమె ఖచ్చితంగా వింది. విని ఆనందించింది. తన ప్రతిస్పందన తెలియజేయలేక కన్నీళ్ళు కార్చింది అనుకున్నారు వాళ్ళు.

చనిపోయి తనకు తోడు వస్తానని చెప్పిన కొడుకు పాంచజన్య మనసు మార్చుకున్నాడని, ఆ మార్పుకు తండ్రే శ్రీకారం చుట్టాడన్న విషయం తనకు పూర్తిగా అర్థం అయింది.

అందుకే రమణి కళ్ళనుంచీ కన్నీళ్ళు కార్చింది. అనుకున్నారు.

ఇద్దరూ మౌనంగా బైటికి వచ్చారు.

రాత్రి పది గంటలు అయింది. ఆసుపత్రి వాతారణం నిశ్శబ్దంగా ఉంది.

ఐ.సి.యూలో ఉన్న పేషెంట్ల కోసం వచ్చినవారు ఆ గదిలో చతికిలబడ్డారు. రమణి బంధువర్గం స్నేహితులు చాలామంది అక్కడే ఉన్నారు.

పాంచజన్య మనసు స్థిమితంగా ఉంది. అమ్మ ఖచ్చితంగా చనిపోతుంది. చనిపోవడానికి ముందు ఆమెను బాధపెట్టకుండా ఆమె మనసు సంతృప్తికరంగా తాను మాట్లాడాడు. ఆమె కోసం తాను ఏదైనా చేయాలి. వరండాలో ఒక మూల మటం వేసుకుని కూర్చున్నాడు.

చావుతో పోరాటం చేస్తూ చనిపోవడానికి ముందు చావు ఘడియల్లో తనకు స్వర్గ ప్రాప్తి కలిగించడానికి ప్రయత్నం చేయాలి.

అనుకున్నదే తడవుగా కిందన పద్మాసనం వేసి కూర్చున్నాడు. తపస్సు చేస్తున్న మాదిరిగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

చిన్నతనం నుంచి అమ్మ తనకు నేర్పించిన దైవప్రార్థనలు కీర్తనలు అన్నీ మనసులో ఆలపించడం మొదలు పెట్టాడు. అమ్మ ప్రశాంతంగా చనిపోవాలని మంచి ఘడియల్లో చనిపోయి స్వర్గంలోకి వెళ్ళాలని మనఃస్ఫూర్తిగా ప్రార్థనలు చేసాడు.

ఆసుపత్రిలో ఉన్న కొంతమంది విచిత్రంగా చూసారు.

తల్లి అంటే ఆ అబ్బాయికి ప్రాణం. అందుకే ఆమె కోసం తపస్సు చేస్తున్నాడు అని కొంతమంది అంటున్నారు. పాంచజన్య వాటిని ఏమీ పట్టించుకోలేదు.

పాంచజన్యకు ఉన్న తల్లి ప్రేమ గురించి బాగా తెలుసుకాబట్టి నాన్నగానీ మామయ్యగానీ ఏమీ వారించలేదు. అందరూ నిద్రలేకుండా కుర్చీలపై కునికిపాట్లు పడుతుంటే పాంచజన్యమాత్రం తెల్లవార్లూ ప్రార్ధనలు కంటిన్యూ చేసాడు.

ఉదయం నుంచీ ఏమీ తినలేదు. అయినా ఆకలి లేదు. దాహం లేదు.

అలసిపోయిన వారు అలా కళ్ళు మూసుకుని పడుకుంటే నిద్రలోకి జారిపోతారు. కానీ రెండురోజుల నుంచీ ఆసుపత్రిలో తల్లి వెంబడి ఉండి నిద్రలేకపోయినా తెల్లవార్లూ అలాగే కూర్చుని దైవ ప్రార్ధన చేసాడు.

రాత్రి పడుకుని ఉదయం లేచిన వారు పాంచజన్యను చూసినవారు ఆశ్చర్యపోయారు. "రాత్రంతా బాబు తపస్సు చేస్తూనే ఉన్నాడు. తల్లి అంటే ఎంత ప్రేమో" అన్నారు.

అయినా చలించలేదు.

పాంచజన్యను మామయ్య, నాన్న వారించారు.

అయినా పూజా కార్యక్రమాన్ని కొనసాగించాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments